

Despre Titu Maiorescu

Titu Maiorescu a avut un rol definitor in cadrul societatii "Junimea", impunandu-se ca adevaratul ei conducator, iar in cadrul epocii, drept indrumatorul cultural si literar.

Domeniile de manifestare ale spiritului critic maiorescian sunt numeroase: limba romana, literatura, cultura, estetica, filosofia.

Studiile sale sunt de o importanta majora pentru literatura romana.

In 1867, Maiorescu publica studiul "O cercetare critica asupra poeziei de la 1867". Din ratiuni metodologice, critical isi imparte studiul in doua capitole: "Conditiiunea materiala a poeziei" si "Conditiiunea ideala a poeziei".

In conceptia criticului, spre deosebire de stiinta, care este chemata sa exprime adevarul, "poezia este arta de a pune fantezia in miscare prin cuvinte". De aceea, poezia trebuie sa aiba doua "conditiiuni": una "materiala" realizata prin cuvinte ca "organ de comunicare"-figuri de stil, tropi, licente poetice, expresivitate, iar cealalta "ideala", are in vedere sentimente si pasiuni exprimate. Materialul sensibil al poeziei consta in imaginile artistice create in mintea cititorului. Obligatia poetului spre deosebire de aceea a omului de stanta, care sustine adevarul, este de a se expune in fata cititorului, prin intermediul limbajului figurativ.

In 1868, apare studiul "In contra directiei de astazi in cultura romana", in care este formulata teoria formelor fara fond. Maiorescu se revolta aici impotriva "vitiului" existent in epoca de a imprumuta forme ale culturii apusene fara a le adapta conditiilor existente. Lipsa institutiilor sau a aexperientei in domeniul cultural, politic si chiar artistic ape care sa se aseze aceste forme, face nula incercarea de a contemporaneiza cultura romana cu aceea occidentala. Maiorescu nu este impotriva preluarii formelor culturale din exterior. Acestea trebuie, insa, adaptate la specificul national si anticipate de crearea fondului.

Tot in 1868, Maiorescu publica studiul "Asupra poeziei noastre populare", in care sustine culegrea de folclor a lui Alecsandri din 1852. In felul acesta, Maiorescu propune poezia populara drept model pentru literatura culta, deoarece in ea exista "cea mai adanca simtire".

"Directia noua in poezia si proza romaneasca", lucrare publicata in 1872, aduce in discutie literatura care, se caracterizeaza prin simtamantul natural, prin adevar, prin intelegerea ideilor, ce omenirea le datoreste civilizatiei apuse si totodata prin prestarea si chiar accentuarea elementului national.

Ca reprezentanti de frunte ai "directiei noi" sunt considerati, pentru poezii Vasile Alecsandri si tanarul Mihai Eminescu "poet in toata puterea cuvintului", iar pentru proza, Odobescu, Slavici, Negruzzi.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Studiul din 1885, "Comediile D-lui Caragiale" trateaza tema moralitatii in arta si a inaltarii impersonale, pornind de la moralitatea in raport cu opera comica a lui Caragiale. Maiorescu combate aceasta idee prin acest studiu criticile care respinsesera comediile lui Caragiale pe motiv ca ar fi imorale. Artă este moralizatoare prin ea însăși, nu prin ideile promovate este ideea esențială din studiul lui Maiorescu.

Atata timp cat operele lui Caragiale au in centru personaje, tipuri imprumutate din viata sociala, din viata reala, ele nu au cum sa fie imorale. Mai mult decat atat, conceptia lui Maiorescu, "indaratul oricarei comedii se ascunde o tragedie".

Studiul din 1889, "Eminescu si poeziile lui", defineste totodata profilul geniului in general si personalitatea lui Eminescu.